

Poslední neděle v církevním roce

23. listopadu 2025

Biblická čtení:

Jeremjáš 23, 1-6: „Běda pastýřům, kteří hubí a rozptylují ovce mé pastvy,“ je výrok Hospodinův. Proto Hospodin, Bůh Izraele, praví proti těm pastýřům, pastýřům svého lidu, toto: „Mé ovce rozptylujete, rozháníte je a nedohlížíte na ně. Hle, já vás za vaše zlé skutky ztrestám, je výrok Hospodinův. Sám shromáždím pozůstatek svých ovcí ze všech zemí, kam jsem je rozehnal, a přivedu je zpět na jejich nivy a budou plodné a rozmnoží se. Ustanovím nad nimi pastýře a ti je budou pást, nebudou se již bát ani děsit a žádná nebude pohřešována, je výrok Hospodinův.“ „Hle, přicházejí dny, je výrok Hospodinův, kdy Davidovi vzbudím výhonek spravedlivý. Kralovat bude jako král a bude prozíravý a bude v zemi uplatňovat právo a spravedlnost. V jeho dnech dojde Judsko spásy a Izrael bude přebývat v bezpečí. A nazvou ho tímto jménem: ‚Hospodin – naše spravedlnost‘.“

List Koloským 1, 11-20: a z moci jeho božské slávy nabudete síly k trpělivosti a radostné vytrvalosti; a budete děkovat Otci, který vás připravil k účasti na dědictví svatých ve světle. On nás vysvobodil z moci tmy a přenesl do království svého milovaného Syna. V něm máme vykoupení a odpuštění hříchů: On je obraz Boha neviditelného, prvorozený všeho stvoření, neboť v něm bylo stvořeno všechno na nebi i na zemi – svět viditelný i neviditelný; jak nebeské trůny, tak i panstva, vlády a mocnosti – a všechno je stvořeno skrze něho a pro něho.

On předchází všechno, všechno v něm spočívá,

on jest hlavou těla – totiž církve. On je počátek, prvorozený z mrtvých – takže je to on, jenž má prvenství ve všem.

Plnost sama se rozhodla v něm přebývat, aby skrze něho a v něm bylo smířeno všechno, co jest, jak na zemi, tak v nebesích – protože smíření přinesla jeho oběť na kříži.

Lukáš 23, 33-43: Když přišli na místo, které se nazývá Lebka, ukřižovali jej i ty zločince, jednoho po jeho pravici a druhého po levici. Ježíš řekl: „Otče, odpusť jim, vždyť nevědí, co činí.“ O jeho šaty se rozdělili losem. Lid stál a díval se. Členové rady se mu vysmívali a říkali: „Jiné zachránil, ať zachrání sám sebe, je-li Mesiáš, ten vyvolený Boží.“ Posmívali se mu i vojáci; chodili k němu, podávali mu ocet a říkali: „Když jsi židovský král, zachraň sám sebe.“ Nad ním byl nápis: „Toto je král Židů.“

Jeden z těch zločinců, kteří viseli na kříži, se mu rouhal: „To jsi Mesiáš? Zachraň sebe i nás!“ Tu ho ten druhý okřikl: „Ty se ani Boha nebojíš? Vždyť jsi sám odsouzen k stejnému trestu. A my jsme odsouzeni spravedlivě, dostáváme zaslouženou odplatu, ale on nic zlého neudělal.“ A řekl: „Ježíši, pamatuj na mne, až přijdeš do svého království.“ Ježíš mu odpověděl: „Amen, pravím ti, dnes budeš se mnou v ráji.“

Kristus Král

Církevní rok je u konce. Je to pro nás, křesťany, příležitost se zastavit a probrat za pomoci Božího slova uplynulý čas. Dělalí jsme svým jednáním a chováním Pánu církve radost? Mohli jsme se mu líbit? Přinášela nám naše snaha o pomoc potřebným i sobě navzájem radost a pokoj? Bylo nám dopráno pochopit něco nového, snad hlubšího, o Pánu Bohu? Postoupili jsme v osobní víře a v následování Ježíše Krista o krok kupředu? Stali jsme se o něco trpělivějšími

s těmi, kdo jsou jiní než my? Pokud ano, chceme ve snaze pomáhat s radostí vytrvat? Máme pocit vděčnosti, že patříme k jeho lidu, k jeho církvi?

Je pro nás Ježíš zpodobněním jinak neviditelného Boha? Jaká to musela být víra, která o Ježíši vyznala, že je prvorozený všeho stvoření – světa viditelného i neviditelného, všech mocností i vlád. Všechno je stvořeno skrze něho a pro něho – a současně je Králem všeho a všech. To je víra společná prvním křesťanům, kteří touto písní, oslavným zpěvem vyznávali vzkříšeného Krista. Tento tzv. hymnus (zpěv) vznikl ještě před sepsáním evangelií a dopisů. Do listu Koloským byl pak vkomponován, vložen. Rozumem nepochopíme, že takto vyznávaný král, král nad celým světem a vesmírem přinesl sebe jako oběť na kříži. Radujme se, když alespoň někdy a snad také právě dnes Ježíše Krista poznáváme a přijímáme jako Krále.

Při čtení toho nesmírně smutného oddílu v Lukášově evangeliu se hroutí všechny naše představy o vládnutí. Poslední neděle církevního roku se nazývá svátkem Krista Krále (r. 1925). Jaký král je nám v protikladu představován k tomu ohromujícímu hymnu v Listu Koloským?

Ježíš je dosazen za Krále ne na nádherný a drahocenný trůn, ale na kříž mezi dva zločince. Dokonce i v zoufalé situaci a s posledním dechem vyslovuje slova soucitu a naděje tomu ukřižovanému hříšníkovi, který žádá o odpuštění.

Křesťanské umění zobrazuje často Ježíše Krista na kříži. I my máme toto zpodobení ve sboru. Co překvapuje, až ohromuje, ale současně nás také utěšuje, na onom kontrastu mezi světskou královskou mocí, krásou, bohatstvím a tím zmučeným umírajícím mužem, který dokonce i na kříži těsně před svou smrtí nabízí soucit a naději?

Druhý zločinec prosil o odpuštění v posledních chvílích svého pozemského života. Ježíš odpověděl soucitně a s láskou. Zkusme si představit, že máme možnost předložit poslední prosbu (přání) svému Pánu – co bychom řekli, jak by zněla? Smiluj se nade mnou hříšným, to slyšíme v evangeliích.

Kristus Král na kříži odpovídá hříšníkovi: Pravím ti, dnes se mnou budeš v ráji. Co si Židé představovali pod slovem ráj? Zahradu, do které budou převedeni ze šeolu (království ticha, šedi) ti, kdo budou spaseni. Je to nadějně. Křesťané ráji dali význam jiný, žít v ráji znamená být vzkříšen ke společenství (k existenci) s Ježíšem Kristem.

Prosme pokorně a vytrvale: Pane Ježíši, smiluj se nad námi, pamatuj na nás. Kéž uslyšíme stejnou odpověď jako kající zločinec, vědomý si své viny: „Amen, pravím ti, budeš se mnou v ráji“.